

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: p.o. staż. Mikołaj Dąbrowski

4przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu – Arkadiusza Dzikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2022 r.

sprawy **B. G.**

oskarżonego z art. 207 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 24 maja 2021 r., sygn. akt II K 953/20

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. S. kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
3. Zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 74/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 24 maja 2021 r., sygn. akt II K 953/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 413 § 2 pkt 1 kpk polegająca na:</p> <p>a) dokonaniu oceny materiału dowodowego w sposób dowolny, bez wszechstronnego jego rozważenia, nie popartej zasadami logicznego wyводу oraz doświadczenia życiowego, a nadto przez dowolną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, a w szczególności wybiórczą i jednostronną ocenę materiału dowodowego wyłącznie na niekorzyść oskarżonego,</p> <p>b) kształtowaniu przez Sąd przekonania o winie oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu na podstawie ujawnionych w sprawie dowodów, ocenionych w sposób dowolny, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz poprzez całkowite pominięcie przez Sąd I instancji dowodów i okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego,</p> <p>c) błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez dokonanie dowolnej, a w konsekwencji błędnej oceny materiału dowodowego,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>polegającej na ustaleniu, że oskarżony znęcał się psychicznie nad pokrzywdzoną B. R., co w konsekwencji doprowadziło do skazania oskarżonego B. G. za czyn z art. 207 § 1 kk, podczas gdy prawidłowa i kompleksowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności zeznań świadka A. R. w powiązaniu z dowodami przeprowadzonymi w toku niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, iż B. G. nie popełnił przestępstwa znęcania się psychicznego nad swoją matką B. R..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy po zapoznaniu się z treścią dowodów zgromadzonych w badanej sprawie i prześledzeniu procesu wnioskowania Sądu Rejonowego odnośnie wiarygodności poszczególnych dowodów nie dostrzegł żadnych uchybień w tej czynności, na które wskazywał w swoim środku odwoławczym apelujący. Sąd I instancji poddał pod osąd wszystkie zgromadzone dowody, zestawił je w odpowiedni sposób ze sobą i nadał walor wiarygodności jedynie tym dowodom (bądź ich częściom), które zasługiwały na to w świetle dyrektyw uregulowanych w art. 7 kpk, tj. zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Stwierdzić przy tym należy, że organ meriti przedstawił w sporządzonym uzasadnieniu rzeczową i zasługującą na pełną akceptację Sądu odwoławczego argumentację tłumaczącą motywę dokonania takiej właśnie oceny zgromadzonego materiału dowodowego, której apelującemu</p>		

nie udało się skutecznie podważyć. obrońca oskarżonego negując prawidłowość weryfikacji dowodów nie może zapominać o tym, że obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko sądu orzekającego, ale także skarżącego. Przyjęta przez oskarżonego oraz jego obrońcę metoda prostego zanegowania oceny dowodów, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie może przynieść oczekiwanych rezultatów albowiem ogranicza się de facto do stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego, w tym nade wszystko wyjaśnienia jego samego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2021 r., sygn. akt IV KK 422/20, opubl. Legalis nr 2532477).

Znamiennym jest, iż żadną przeszkodą dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za czyn z art. 207 § 1 kk nie był fakt nie przyznawania się przez podsądnego do zarzucanego mu przestępstwa. Należy podkreślić, że w tym procesie mimo skorzystania przez kluczowych świadków (pokrzywdzoną matkę B. R. i swoje rodzeństwo N. G. oraz M. R.) z prawa do odmowy składania zeznań, co stanowiło przeszkodę do procesowego wykorzystania ich zeznań, zgromadzone zostały inne dowody stanowiące wystarczającą podstawę do uznania oskarżonego za winnego zarzucanego mu znęcania się psychicznego nad matką. Tymi dowodami są zeznania świadka B. R. (1), który kilkakrotnie osobiście uczestniczył

w interwencjach mających miejsce we wspólnym miejscu zamieszkania pokrzywdzonej i oskarżonego i to właśnie jemu B. R. w toku swobodnych wypowiedzi relacjonowała jak zachowuje się w stosunku do niej syn. Takimi dowodami są także informacje dotyczące interwencji Policji podejmowanych na wezwanie pokrzywdzonej ośmiokrotnie w okresie od 19 maja 2019 r. do 27 lutego 2020 r. i związane z tym protokoły zatrzymania podsądnego i dane o pobytach w Szpitalu (...) w G.. Wspomnieć także trzeba o treści opinii sądowej psychiatryczno-psychologicznej z dnia 27 października 2020 r. o oskarżonym B. G., z której wynika, że jest on uzależniony od alkoholu i wymaga leczenia odwykowego. Po części sprawstwo oskarżonego potwierdzały również wyjaśnienia samego oskarżonego, w których nie krył, że w domu były awantury, chociaż już niewiarygodnie wskazywał kto i czemu miałby je wszczynać. Wskazany materiał dowodowy choć nie był liczny, to jednak wystarczający by przyjąć, iż podsądny w okresie od 19 maja 2020 r. do 27 listopada 2020 r. znęcał się psychicznie nad matką B. R. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wywoływał awantury domowe podczas których wyzywał pokrzywdzoną słowami powszechnie uznawanymi za wulgarne i obraźliwe oraz krzyczał na nią. Zaznaczyć trzeba, że nie było przeszkód proceduralnych by w niniejszej sprawie wykorzystać zeznania B. R. (1) również w tej części w jakiej relacjonował on słowa przekazane mu w trakcie interwencji przez pokrzywdzoną B. R., która następnie odmówiła składania zeznań. Bowiem w sytuacji

gdy świadek, powołując się na treść art. 182 § 1 lub 2 kpk, odmówi złożenia zeznań, można na okoliczności, których dotyczy miały jego zeznania, przesłuchać w tym charakterze inne osoby, które informacje te uzyskały od świadka korzystającego z prawa do odmowy złożenia zeznań. Można jeszcze dodać, że w przepisie art. 186 § 1 kpk ustanawiającym zakaz dowodowy mowa jest dokładnie o zakazie odtwarzania zeznań, a więc relacji, którą dana osoba złożyła będąc przesłuchiwana w charakterze świadka. Przepis ten nie zabrania jednak odtwarzania wypowiedzi świadka złożonych poza protokołem przesłuchania zarówno w prywatnej rozmowie z osobami trzecimi, jak i spontanicznie przekazanych funkcjonariuszom Policji przybyłym na interwencję. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 2020 r., sygn. akt I KK 86/19, Legalis nr 2533033). Nawiązując jeszcze do zeznań B. R. (1) to rację miał apelujący, iż świadek nie wspominał by w trakcie interwencji z jego udziałem miały miejsce wyzwiska, czy też by oskarżony krzyczał na matkę. Skarżący nie dostrzegł jednak, że dzielnicowy mówił o zachowaniach oskarżonego względem matki (w tym wszczynanie awantur pod wpływem alkoholu, wyzywania pokrzywdzonej i krzyczenia na nią) przedstawione mu na interwencji jako policjantowi przez pokrzywdzoną z jej własnej woli. Ponadto, taki przebieg inkryminowanych wydarzeń znajdował potwierdzenie w dokumentach urzędowych pokazujących ilość interwencji wzywanych do miejsca zamieszkania przez pokrzywdzoną oraz przedstawiającymi za każdym razem powód każdej z nich leżący po stronie oskarżonego. Znamiennym

jest, że sam B. G. potwierdzał fakt owych awantur, lecz nie znajdowały żadnego potwierdzenia jego twierdzenia jakoby to on miałby być przedmiotem ataków ze strony matki. Najlepiej świadczy o tym brak z jego strony zawiadomienia organów ścigania o tego typu sytuacjach i nieszukania wsparcia Policji. Kontrola odwoławcza nie potwierdziła żadnych uchybień również w zakresie dokonanej przez Sąd I instancji oceny wspomnianych wyżej wyjaśnień B. G., który zasadniczo negował swoją winę i sprawstwo twierdząc, że wszystkie awantury wywoływała matka o to, że pije on alkohol. Dostępny w aktach materiał dowodowy pokazuje, iż rzeczywiście pokrzywdzona miała pretensje do syna o częste spożywanie alkoholu i prowadzony przez niego tryb życia, jednak to nie ona wywoływała awantury tylko zwracała oskarżonemu uwagę na co ten reagował nieuzasadnioną złością i agresją słowną, dopuszczając się znęcania psychicznego nad matką. Wersja zdarzeń prezentowana przez podsądnego nie znajduje potwierdzenia w żadnych innych dowodach. Chociaż utrzymywał on, że to matka się nad nim znęca i groziła mu trzymając w ręce nóż, nigdy nie zawiadomił on organów ścigania o żadnym przestępstwie. Należało więc stwierdzić, że znaczna część wyjaśnień oskarżonego (z wyłączeniem przyznania się do spożywania alkoholu i awantur mających miejsce w jego domu) była niewiarygodna i stanowiła jedynie nieudolną linię obrony. Przeciwnie, bardzo subiektywne stanowisko obrońcy oskarżonego nie zasługiwało na akceptację organu odwoławczego.

Podnosząc zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk obrońca oskarżonego zdaje się

nie dostrzegać, iż w przepisie tym nie chodzi o wątpliwości stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd winien zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu dostępnych możliwości, wątpliwość istnieje nadal, winien sięgnąć po regułę z art. 5 § 2 kpk. Tym samym zasada ta ma zastosowanie dopiero wówczas gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego co do wiarygodności konkretnego dowodu, mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt V KK 167/19, opubl. Legalis nr 1967625). W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował dowodami, które choć nie były zbyt liczne, ale wystarczające (po ich prawidłowym oceniu przez Sąd) dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych. W ocenie Sądu odwoławczego nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść B. G.. Niezbędna jest jeszcze uwaga, że niemożliwe jest jednoczesne naruszenie art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk (obrońca B. G. podniósł w apelacji zarzuty naruszenia obu tych przepisów karnoproceduralnych). Jeżeli bowiem pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny

dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk, jak już była mowa wcześniej, jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa 7/19, opubl. Legalis nr 2238701). Zdaniem Sądu odwoławczego z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Natomiast ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 kpk. Nie bez znaczenia w kontekście poczynionych rozważań jest to, że kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła żadnych uchybień proceduralnych w zakresie oceny zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego.

Zastrzec jeszcze należało, iż wbrew twierdzeniom obrońcy podstawę wydanego przez Sąd Rejonowy wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Istotne jest przy tym, że obrazy art. 410 kpk ma miejsce wyłącznie wtedy, gdy wyrok oparty został na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, bądź też gdy doszło do pominięcia przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności, tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego. Żadna z takich

sytuacji nie miała miejsca w tej sprawie. Nie stanowi natomiast naruszenia przepisu art. 410 kpk dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 31 stycznia 2020 r., sygn. akt II AKa 469/19, opubl. Legalis nr 2288120). Konkludując powyższe, zarzut naruszenia art. 410 kpk, podobnie jak poprzednie już omówione wyżej, okazał się nieuzasadniony.

Sąd II instancji nie stwierdził także by doszło do naruszenia normy procesowej wyrażonej w art. 413 § 2 pkt 1 kpk. Zaskarżony wyrok skazujący zawierał bowiem zarówno odpowiednio dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu, ze zmianą w stosunku do czynu zarzucanego zarówno w zakresie czynności sprawczych jak i okresu popełnienia przestępstwa, jak i jego kwalifikację prawną. Poprzez ten zarzut obrońca oskarżonego zmierzał do wykazania, że Sąd Rejonowy zupełnie zaniechał zbadania strony podmiotowej czynu zabronionego przypisanego B. G.. Kontrola odwoławcza nie potwierdziła by tak w istocie było. Należy podkreślić, że Sąd Rejonowy wskazał na umyślny charakter przestępstwa z art. 207 § 1 kk (wg większości doktryny i dużej części orzecznictwa może być ono popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim). Zaraz po tych rozważaniach w uzasadnieniu pisemnym zawarte jest stwierdzenie tegoż organu, iż analiza akt sprawy pozwoliła na przypisanie oskarżonemu sprawstwa z art. 207 § 1 kk z istotnie zmienionym opisem czynu. W ten sposób

Sąd I instancji kategorycznie choć krótko wyraził swoje stanowisko co do wyczerpania przez oskarżonego wszystkich ustawowych znamion z art. 207 § 1 kk, w tym również co do zamiaru oskarżonego znęcania się psychicznego nad matką. Przytoczone w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji przykłady traktowania pokrzywdzonej przez oskarżonego nie pozostawiały wątpliwości, że były to działania nakierowane na sprawianie jej przykrości, zakłócanie zamieszkania i w konsekwencji bardzo obniżały jakość jej życia. Przeciwnie wskazania obrońcy nie były trafione i wyrażały subiektywne stanowisko apelującego sprowadzające się do twierdzenia, iż zachowania oskarżonego były jedynie uciążliwe dla pokrzywdzonej, ale nie były nastawione na zadanie jej cierpień psychicznych. Sąd I instancji wyjaśnił w uzasadnieniu, że pojęcie „znęcania się” należy interpretować obiektywnie, czego nie uczynił obrońca. Dlatego też także i te zarzuty apelacyjne zostały przez Sąd odwoławczy ocenione negatywnie.

Oceniając zasadność ostatniego zarzutu należącego do kategorii błędu w ustaleniach faktycznych należy koniecznie pamiętać o tym, iż istota tego rodzaju zarzutu nie może opierać się tylko na odmiennej ocenie materiału dowodowego i polegać na forsowaniu poglądu odnośnie do własnej oceny okoliczności sprawy, zamykającego się w gołosłownej tezie, że ze zgromadzonego materiału dowodowego można wywieść alternatywny przebieg osądzanego zdarzenia. Takie twierdzenie sprowadza się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, bez wykazania

jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt II AKA 487/18, Legalis nr 2438327). Mając powyższe na względzie zgłoszony zarzut oceniono jako chybiony, gdyż z zebranych w tej sprawie dowodów, w części zasługującej na wiarę, bez wątplenia wynikało, iż B. G. w okresie od 19 maja 2019 r. do 27 lutego 2020 r. w miejscowości (...) znęcał się psychicznie nad matką B. R. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wywoływał awantury domowe, podczas których wyzywał pokrzywdzoną słowami powszechnie uznawanymi za wulgarne i obraźliwe oraz krzyczał na nią. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy nie mogły zostać uznane za błędne albowiem opierały się w całości na tej części materiału dowodowego, która w procesie weryfikacji uzyskała status wiarygodności. Jedynie oskarżony przeczył by popełnił zarzucany mu czyn, lecz w tym przypadku Sąd Rejonowy zasadnie wersję ta zdyskwalifikował jako niedostatecznie wykazaną oraz sprzeczną z wiarygodnymi i zasadniczo obiektywnymi dowodami oskarżenia. W tej sytuacji nie sposób było czynić zarzutu Sądowi I instancji, że na podstawie wyjaśnień B. G. nie był ustalany stan faktyczny, w tym zwłaszcza okoliczności i przebieg inkryminowanych zachowań. Tymczasem apelujący, opierając kreowany w apelacji stan faktyczny jedynie na fragmentach dowodu z wyjaśnień podsądnego,

nie mógł liczyć na przychyłność Sądu Okręgowego w tym zakresie.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego B. G. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie został oceniony przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy. Stwierdzenie to dotyczy także wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego B. G.. Nie doszło również do naruszenia przez Sąd Rejonowy reguł proceduralnych wyrażonych w art. art. 5 § 2 kpk, art. 413 § 2 pkt 1 kpk oraz art. 410 kpk. Nadto ustalenia faktyczne odnośnie przebiegu inkryminowanego zdarzenia były prawidłowe i w całości oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Przeciwnie wskazania obrońcy zasadzały się jedynie na tej części wyjaśnień oskarżonego, która została oceniona jako niewiarygodna. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła słuszności stanowiska obrońcy oskarżonego o konieczności ingerencji w ten wyrok, gdyż nie stwierdzono powodów przemawiających za wydaniem orzeczenia o charakterze		

reformatorycznym, czy też
kasatoryjnym.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.12.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd II instancji ocenił przy tym z urzędu, że również orzeczenie o karze jest wyważone, sprawiedliwe i nie razi surowością.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Obrońca oskarżonego z urzędu – adw. Z. S. - wniósł w apelacji o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Wniosek ten podtrzymał na rozprawie apelacyjnej w dniu 17 maja 2022 r. Przytoczone wyżej przepisy stanowią podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego to żądanie. Wysokość kosztów adwokata została ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18).</p>
3.	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Oskarżony nie posiada żadnego majątku, od dłuższego czasu nigdzie nie pracuje, a przez to nie uzyskuje żadnego dochodu. Ponadto ma on w perspektywie konieczność odbycia orzeczonej kary pozbawienia wolności orzeczonej w niniejszej sprawie, co dodatkowo utrudni mu możliwość zarobkowania. Sąd II instancji uznał, że dodatkowe obciążanie B. G. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze spowoduje, że nie będzie on w stanie uiścić tych kosztów bez uszczerbku dla utrzymania swojego i swojej rodziny. Dlatego też oskarżony został zwolniony od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za</p>

postępowanie apelacyjne, do których zalicza się także wydatek w postaci wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak